

VÉRES SZILÁNKOK

Renáta Montmartre Bogdáni

(Reine)

Szerző	Kiadó	Engedély	Kiadás	GKBN
<u>Renáta Mortmartre</u> <u>Bogdáni</u>	<u>Greenie</u> <u>knižnica</u>	<u>CC-BY-</u> <u>NC-ND</u>	<u>Első (2019)</u>	<u>010000</u>

Előszó

A véres szilánk
rosszat sejtet,
de szimbolizál
vihar utáni csendet.

Nem szonettek,
véres szilánkok ezek,
egy összetört jégszív
szilánkjai.

Krvavé črepiny / Véres szilánkok

V poradí moja druhá elektronická zbierka básní. Avšak túto zbierku som napísala o hodne skorej, než moju debutovú Miluj Ma Viac. A keď už som MMV nazvala svojou nultou zbierkou, toto by si mal čitateľ predstaviť ako niečo archaické, ešte pred nášho letopočtu.

Je to denník depresívnych nálad ešte z čias, kedy som verila, že svoje emócie viem vyjadriť svojou materinskou rečou, ovplyvnená básňami Adyho a József Attilu.

Časom som však pochopila, že emócie vyjadriť nedokážem. Ani po maďarsky, ani inak. A na hanbu sveta sa učím základy maďarskej gramatiky niekedy až po štyridsiatke. Teda milý čitateľ, nečakaj od tejto knihy zázraky. A keby si mal dojem, že ťa vlastné pocity ťahajú ku dnu, radšej si dopraj niečo pozitívnejšie, sladšie, milšie. Veď navzdory všetkým strastiam je svet nádherný, aj keď starneme a chorľavieme.

Második elektronikus verseskötetem. Viszont ezeket a verseket jóval a már megjelent Szeress jobban kötet előtt írtam. És mivel a Szeress jobban-t nulladik kötetemnek neveztem, ezt az olvasó valami archaikusként képzelje el, az időszámításunk előtti időkből.

Ez egy depressziós napló még azokból az időkből, amikor hittem, hogy érzéseimet ki tudom fejezni anyanyelvemen, Ady Endre és József Attila versei befolyása alatt.

Idővel viszont rádöbbsenem: érzéseimet képtelen vagyok kifejezni. Nem megy magyarul se, más nyelven sem. És a világ szégyenére valahol a negyvenen túl tanulom a magyar nyelvtan alapjait. Tehát kedves olvasó, ne várj ettől a könyvtől csodát. És ha úgy éreznéd, saját érzéseid a mélyre húznak, inkább válassz valami pozitívabbat, edesebbet, kedvesebbet. Hisz mindent leszámítva a világ gyönyörű, még ha közben öregsünk és betegsünk is.

Copyright: Renáta Bogdáni

Titulná fotomal'ba: Stefan Ziegler

Doslov a preklad: Lea Victory

Mottó:

De úgy élni, mint millió

közönséges lélek,

pazarolni lelked kincsét:

Ez halálos véték

Ady Endre

Obsah

VÉRES SZILÁNKOK.....	1
<i>Előszó</i>	2
Krvavé črepiny / Véres szilánkok.....	3
Obsah.....	5
A földi paradicsom.....	7
Szeretsz?.....	10
Nem félek.....	12
Rain.....	13
Csalódtam.....	14
Köszönöm.....	15
Vádoltad már önmagad?.....	16
Vers.....	17
Élve halok meg.....	19
Szellemeket idézek.....	20
Hiány.....	21
Hófehérke fél.....	22
Néha sírni kell.....	23
Feladom.....	24
Kifordult magából a húsvét.....	25
Félek.....	26
Ugatnak rám.....	27
Fájdalom Erzsébet arcán.....	28
Júdási csók.....	30
Depressziós dal.....	31
Öngyilkos dal.....	33
Velem.....	34
Ugyanaz és mégis más.....	35
Képtelen.....	37
Emberélet.....	39
Kelepce.....	41

Fátyol.....	43
Újjászületve.....	44
Gömör leánya.....	45
Kislányom.....	47
Kortés.....	48
Rossz látni.....	50
A kivert kutya szomorúsága.....	51
A kétség.....	52
Nimfa.....	53
Tűz.....	55
Bűn és bűnhődés.....	57
Doslov.....	59

A földi paradicsom

A káosz közepén
A semmi peremén
Csak Te meg Én
Ádám

Lágyan és durván
Akár egy vulkán
Megbolondultál
Ádám

A sok az mit sem ér
Szeretetre éheztél
Mebélyegeztél
És vártál rám

Két világ határán
Büszkén és gyáván
Mebabonáztán
Várok rád
Á D Á M

Szenvedély – dal /ugyanaz és mégis más, képzeljétek hozzá egy jó kis
rockzenét...

A káosz közepén
A semmi peremén
Csak Te meg Én
Várj rám

Lágyan és durván
Akár egy vulkán
Megbolondulnál
Árván

refrén:

Most már kapaszkodj belém
Nincs más csak a szenvedély
A semmi közepén

A sok az mit sem ér
Szeretetre éheztél
Megbilincseztél
Elvarázsoltál

Refrén

Két világ határán
Büszkén és gyáván
Megbabonáztán
Legyünk együtt már
Mindörökké

Refrén

Szeretsz?

Mond hogy szeretsz

S béke honoljon

Szívemen

Hogyha nevetsz

Olvad a jég

A keblemen

Gyere, siess

Ne hagyd hogy

Árva legyek

Gyógyírként várnak

Könnybe lábadt

Szemek

Fogj és vezess

Kapjál föl

Vigyél el messzire

Ha Te szeretsz
Attól lesz jobb a Földön
mindenkinek

Nem félek

Én vagyok itt a kisebbség.

Megköveznél?

No csak tessék.

Azt mondod, most kéne félni?

De én nem szeretek élni.

Nem szeretek. Él - ni!

Rain

Eső vagyok, megállíthatatlan,
sokaknak kellemetlen.
de lemosom a szennyet,
hogy könnyebben lélegezhess.

Nem írok prózát,
csak verseket.
Nem rongyolom szám
képzeleted helyett.

Tőlem nem sztorit kapsz,
gondolatokat.
gondolkodhatsz,
éld álmaidat.

Csalódtam

Csalódtam már én mindenben.

Rokonban és idegenben,

Barátban és szerelemben,

Csalódtam, hát hagyjál engem!

Csalódtam már én mindenben

ujjam adtam, kezem tépték,

jóságomat kinevették,

csalódtam, túl naiv lennék?

Csalódtam már én mindenben.

De te más vagy, de te még nem,

Nem érted meg, mi van bennem,

Csalódás a szeretetben...

Köszönöm

Köszönettel tartozom
E zord világnak,
Hogy be nem fogadott.

Köszönöm a könyvelőnek,
Ki elhajtott, nem vett fel
Segédkönyvelőnek.

Köszönöm a butik tulajnak,
Ki göncök árulását nem
Nekem adta, másik csajnak.

Köszönöm a nagy gyárnak,
Mely elutasított, bár
Munkát adott száznak.

Köszönettel tartozom
E zord világnak,
Hogy versírással telik napom,
Nem akármilyen mással.

Vádoltad már önmagad?

Vádoltad már önmagad?
Gondolkoztál, mit szabad?
Hol a határ, hol a megállj?
Könyörögtél másnak, bocsáss?

Vádoltad már önmagad?
Vagy csak mindig másokat?
Azt akartad, ugyebár,
Bűneid fedje homály.

Vádoltad már önmagad?
Tudod, hogy az mennyit ad?
Hogyha nyíltan vállalod,
Attól leszel csak nagyobb.

Vers

A vers az én szabadságom,
Megvédeném minden áron.
Szememre veted: szubjektív.
De mért is lenne objektív?

A vers kiált fájdalmától,
Bolha, vagy elefánt nyomától?
Azt már csak én tudhatom,
Mert enyém a fájdalom.

A vers lehet brutális,
Kegyetlen, nem normális.
Itt trágárkodhatok,
Kedvemre ugathatok.

A vers szárnyal, elrepít,
Hullámvölgyön átsegít.
Elveheted mindenem,
De a vers marad nekem.

Enyém a vers,
Bár olykor nyers.
Forr
Mint a bor,
Araszol, szívedbe hatol...

Élve halok meg

Ne szeress, mert nem éri meg,
Mert én élve halok meg.

Ne szólj hozzám, ne is kérdezz,
Nem az vagyok, akit képzelsz.

Ne bízz bennem, mert átverlek,
Élő testem csak egy jelmez.

Nem láthatod, mi van ott benn,
Jelmez alatt halott lelkem.

Szellemeket idézek

Múltam ezer behegedt seb,
Pandora szelencéje.
Úgy érzem, el nem viselem,
Ha rám ront e kísértet.

Rút kísértet nem hagy békén,
Orrom előtt motoszkál.
Hiába futok, utolér,
És a régi seb tovább fáj.

Elvonulok inkább csendben,
Szellemeim felidézem,
Szőnyeg alá söprött szennyem
Kisöpröm és eltemetem,
Hogy nyugodjon már békében
És hogy végre máshogy éljek.

Hiány

Utolsó pénz

Kaparása,

Vakarása,

Az élet akarása.

Utolsó morzsa

Keresése,

Megevése,

Az élet túlélése.

Utolsó könnycsepp

Lemosása,

Hervadása,

Az élet megalkuvása.

Hófehérke fél

Védtelen szépség,
Hófehérség.

De jó lenne jobb világban élni,
Egy olyanban, ahol nem kell félni.
Hogy gonosz kéz testemet ne érje,
Hogy árgus szem vesztemet ne nézze.

De gyötör a kétség,
Riaszt a sötétség.

A fájdalom túlságosan fáj,
A megváltóm lesz a rút halál.
A királyfi túl messzire jár,
Engemet koporsóban talál.

Gyenge vagyok, félek,
Elhagyott a lélek.

Néha sírni kell

Néha sírni kell,
A múmosoly nem old meg semmit sem.
Néha üvölteni kell,
Szép szóval mindent nem mondhatunk el.
Néha tombolni kell,
A higgadtság olykor gyenge fegyver.
Néha ütni kell,
Ha jósággal célom nem érhetem el.
Néha meghalni kell,
Ha a fájdalmat többé nem viselem el.

Feladom

Életemben túl sok a rossz,
Feladom, mert nyert a gonosz.
A gondolkodás az, ami fáj,
Ezernyi érzés – veszély, ragály.

Kegyetlen élet, kegyes halál,
Ne érezz semmit soha már.
Zavart elmém fedje homály,
Koporsóm legyen tágas hodály.

Félelem testemet ne járja át,
Várom a kaszást, ő majd megvált.
Folyjék a vérem patakokban hát,
Mossa ki törött szívem bánatát.

Már látom a fényt odaát,
Arra futok, az élet fájt.

Kifordult magából a húsvét

Gusztustalan locsolás,
Szexuális zaklatás.
Értelmetlen locsogás,
Ez csak duma, semmi más.
Tavaszcvárás? Hervadás?
Ez mind, mind csak kifogás.

Ünnepedet kiforgatták,
Áldozatodat nem látják.
A húsvétot kihasználják,
Csak a lányok testét várják,
Mert vizesen jobban lássák.

Megerőszakolják,
Kúthoz vonszolják
Az árva kis leányt.

Félek

Reszketek és félek,
Jót már nem remélek.
Gyomrom ideg eszi széjjel,
Agyam téboly marja késsel.
Hideg ráz át napsütésben,
Nem bízek már emberségben.
A sok ember ellenségem,
Csak a testem marja széjjel.
Átgázolna rajtam kéjjel,
Gusztustalan szenvedéllyel.
Testemet befedné vérrel,
Kék-zöld folttal, ürességgel.

Ugatnak rám

Ugatnak rám
Irigy kutyák,
Mer iskolám
Ésszel nem bírják.

Irigyek rám
A gyávák,
Mert életem
Pénzért meg nem kapják.

Támadnak rám
Az ostoba libák,
Irigylik ám:
Szüleim nem mostohák.

Felnéznek rám,
De csak páran,
Elismervén,
Bennem több van.

Fájdalom Erzsébet arcán

Arcomra néztem,
Megszörnyűlköztem,
Régi szépségem
Hervadását érzem.

Csalódás arcomat
Papírként gyúrte.
Bőrömön könnypatak
Barázdákba törve.

Hazug szótól kihűlt
Szemem régi fénye.
A fájdalom rám ült,
Nyomja egész lényem.

Magány lett a barátom,
Napfény a kabátom.
Mártózom a fénybe,
Mint a földi mennybe.

A csend lett a legszebb zeném,
Szerelmeim vérében én
Mégfürödnék,
A múlt szépségét keresvén.

Júdási csók

Rosszakaróim, irigyeim
gyűjtöm egy csokorba.

Fogaikat fenik már
A halotti torra.

Pedig csókoltak
Júdási csókkal
És elhalmoztak
Ezernyi bókkal.

Azért bántottak, mert szerettek,
Vagy azért szerettek, mert bánthattak?

Depressziós dal

Bánatom küszöbét

Ki lépi át?

Magányom ajtaján

Ki kopogtat?

Szemeim fényei

Kialudtak.

Ajkaim virágja

Elhervadt, vak.

Rettegek a szörnytől,

Ki bennem él.

A reményem széttör,

Elvettél.

Védem a gyöngé lényt,

Ki megmaradt.

Keresek egy kis fényt

A nap alatt.

Harcolnom kell
A sötéttséggel,
Hogy ne múljak el
Egy hervadt éjjel.

Öngyilkos dal

Elindultam eltökélten,
Letisztulva, hidegvérrel.
Elindultam, megyek csendben,
Egyedül, mindenki ellen.

Aki eddig nem szeretett,
Az máától se szeressen.
Aki eddig nem volt velem,
Az ne sírjon többé értem.

Elindulok halkán, csendben,
Éhenkórász szerelemben.
Elindulok a fény útján,
Kétségeitekre hagyván...

Velem

Fürödj velem
Napsütésben,
Holdfényben
És meleg vérben.

Zuhanj velem
Le a mélybe,
A tengerbe,
Csillagos éjjel.

Igyál velem
Bájtalt,
Szeszes halált,
Madárdalt.

Csak légy velem,
Fogd a kezem,
Ne engedd el,
Mer elveszem.

Ugyanaz és mégis más

Fordult a kocka,
Mégis ugyanaz.
Fordul a világ,
De csak megmarad.

Gondban voltam hajdanán,
Nem beszéltem szavak híján.
Az emberek csodálkozva néztek,
Nem beszéltem,
Nem értettek.

Aztán, idők folytán,
Leomlott bennem a gát.
Nyelvemet ki bogozták,
Szóáradat tört a csenden át.

Az elején még örültem,
Míg rá nem döbentem:
Az emberek csodálkozva néznek,
Hiába beszélek,
Úgyse értenek meg.

Képtelen

Örömömben
Ott a kétely.
Bájjitalban
Benn a méreg.

Ami szép,
Az túl törékeny,
Öregember
Feledékeny.

Tört szívem
Örülni képtelen,
Szétzilált vagyok
És védtelen.

Nyugodt arcom
Csak álarc,
A bőr alatt
Dúl a harc.

Beteg szív vetekszik

Az ésszel,

Gyomorsav vitázik

A vérrel.

Nyugtatót szednék világba,

Kételyem ölném piába,

Hogy várhassam önfeledten

Azt, aminek jönnie kell.

Emberélet

Túl rövid
És idétlen
Ez a vétkes
Emberélet.

Pénzsóvár egyének
Megtesznek mindent
A pénz jegyében.

De a legnagyobb szálka
Az a szemükben,
Ha ellenállsz pénz-szeretetüknek.

Ha felvállalod,
Nem azért élsz,
Kiutálnak, megáll az ész.

Felháborodnak:
Mér írsz? Mér zenélsz?
Neked nem parancsol a pénz?

Leugatnak, szétcincálnak,
mert életed másnak szántad:
ide-állnak...

Kelepce

Volt egy leány,
Ki szerette testének báját,
Ki osztotta kegyét az éjnek,
Ősi táncot járva.

Volt egy legény,
Ki áhította a lány báját,
Ki vele rohant az éjnek,
és vad táncot járt.

De a leány szíve
Neki csukva maradt,
Neki csak testmorzsa maradt
Belőle.

És a legény szíve
Majd megszakad,
Gonosz fruska kelepcébe csalt,
Megölte a szerelmet.

Menekülne már a leány,
De nincs hova,
Kelepcéjébe besétált,
Ostoba!

Fátyol

Szólnom kéne
Hazugságról,
Árulásról,
Gonoszságról,
Fellebbenteni a fátylat
Eme álnok
Világról.

Védeni kéne
Naivságtól,
Csalódástól,
Sok bántástól,
Szeretteim házát
Eme álnok
Világtól.

Na de szárnyam alá hányan fértek?
Intelmemből mennyit kértek?
Én óvlak, de a döntés a tiétek.
Ti sírtok, de az én szívem szakad meg.

Újjászületve

Koldus és királylány,
Porszem és szivárvány,
Romokból épült vár
A képzelet szárnyán.

Szívem száz szilánkját
Összeforrasztották
Melengető szavak,
Mik hitet adtak.

Hitet nem magamban,
Nem is e vad világban,
Csupán abban,
Hogy fel ne adjam.

Verseink lehet nem olvassák,
Képeink lehet csúfnak lássák,
Életünk leugathassák,
De a tüzet bennünk el nem oltthassák.

Gömör leánya

Gömör leánya
A földet bejárta.
Magyar helyett szlovák
Iskolákat járva.

Felvidéki édes,
Szája keserédes.
Múltját homály fedi,
Jövője kétséges.

A felnyílt határok
Fejben tovább élnek,
Maradnak aggályok,
Marad kisebbségnek.

Nem jó e régióban
Kisebbségnek lenni,
Szlováknak, magyarnak
Egyaránt felelni.

Kettős identitás,
Egységes magány,
Magyarnak szlovák,
Szlováknak magyar.

Határos a szókincs,
De szilárd a szándék,
Anyanyelvünk más nincs,
Kopott, de ajándék.

Kislányom

Reggelente kislányom
Ébresztgetem, ruházom,
S szív sajogva hallgatom:
 Én az ovit utálom!

Napközben a kislányom
Csendben van, de sóvárog,
Tépked nekem virágot
 És rám várva találom.

Szeret az én leányom
Legjobban a világon.
Vele leszek a nyáron,
 Vele fürdök.
 Ölelem, imádom,
 ő az én világom.

Kortes

Humorizálunk, humorizálunk?

Politikázunk, politikázunk.

Ajándékot osztogatunk,

Kortes beszédeket tartunk.

A politikus

Élete publikus,

Szamaritánus

Álruhás komikus.

Vigadunk, vigadunk?

Agyalunk, agyalunk.

Ajándékot kapunk,

Azt mondják, szavazzunk.

Az átlagember

Nem gazember,

De gaztettet

Szüretelhet.

És a zene szárnyán hajlik a nép,
Könnyű vérrel osztja szeretetét.

Rossz látni

Az öngyilkos özvegye
Színes ruhában táncol.
Pedig a holt sírhelye
Oly friss, oly gyászos.

Rossz nekem ezt látnom,
Ily üres lelkeket,
Szeretethiánytól
Haldokló szíveket.

Rossz festő az élet,
Keveri a színeket,
Durva ecsettel fest
Rusnya, durva képeket.

Kemény ma az élet
Puha párnák közt is,
Ahol nincs szeretet,
Nincs rózsza, csak tövis.

***A kiver*t kutya szomorúsága**

Na ne szomorkodjál itten,
Ne rontsd a kedvem!
A szerelmem
Mindig szeret,
A családom
Mindig pártol.
Menj az utamból!
Amíg szépen mondom.

A szomorúság kivert kutya,
Álmát nyugton nem aludja.
Csak nyüszít és vinnyog
Csendben tovább kullog.

A kétség

Feladjam, ne adjam?

Választ nem kaptam.

De olvasnak

És hallanak.

Pénzért írni balgaság,

Az írás más, szabadság.

A szó az én fegyverem,

Játékom,

Simogató kezem.

Míg Istened nem adod el,

Addig én se adhatom fel.

De a kétség durva féreg,

Furdal és belülről éget.

Bálványaim romba dőltek,

Csillagok nem tündökölnek

Álmaim egén.

A kudarcok meggyötörtek,

Friss víz kell a száraz földnek

Aszály idején.

Nimfa

Mindenki egy lépcsőfok,
Mindenkitől tanulok,
Ez nem titok,
Gátlás nélkül gázolok
Át rajtatok.

Szeretteim,
Szerelmeim,
Bántottatok.
Önzésre tanítottatok,
S elértétek célotok.

Kinevetem a szerelmet,
Hűvös vagyó és kegyetlen.
Elmarom a saját vérem,
Pusztá vagyok, kialudt szem.

Istennő emberi gyengeséggel,
Kit nem ölelnek gyengédséggel.
Némán megy napisten palotájába,
Haldoklik a szeretet hiányába.

Tűz

Tűzben égek,
Gyújtottam.
Öl a kétely,
Elbuktam.

Genetikám
félre kódolt.
Balga testem
Rossznak hódolt.

Elrontottam.
Álmomban
A pokolra
Kárhoztam.

Kietlen tűz mardos széjjel,
Rémálmok cikáznak..
Hideg őszi éjjel
A vánkösomban.

Átkozott vagyok
Az emberek között.
Átkozott álmok
Élet s halál fölött...

Bűn és bűnhődés

Bűnös vagyok,
Bűnhődnöm kell.
Furdal a bajom,
Nem alszom el.

Átléptem a száz határt,
Tettem, amit nem szabad.
Rád tartott fegyver nekem árt,
Én nem leszek már szabad.

Pörögnek a filmkockák
Agyamban szüntelen,
Én vetettem kockát,
Én voltam kegyetlen.

Szegény madárka
A zsarnok markában
Búsan szól.
Hiányzik az öröm,
Sikátor mélyén
Fuldokol.

Doslov

Amikor felkérést kaptam arra, hogy annotációt írjak Reine Véres szilánkok című verses kötetéhez, felmerült bennem a kérdés, hogy vajon képes leszek-e eleget tenni ennek a feladatnak? Bár az írás nem idegen számomra, ez a terület még újdonságnak számít nálam. Aprólékosan szemügyre vettem a verseket, és többszörös olvasás után meg kell hogy mondjam, Reine teljes mértékben hű a verses kötet előszavához mellyel felkészíti olvasóit a kötet hangulatára. A verseire valóban jellemző a vihar utáni csend, amely leginkább a lehangoltsággal, illetve a keserű megnyugvással és beletörődéssel jár.

Mérlegre kerül a kettőség örökös harca is, mely szerint a költő hálás a sorsnak a begyűjtött sebekért amelyek a versíráshoz számúzték, másik oldalon a szeretet utáni sóvárgás, s ennek megfelelő reményvesztettség honol. A realitáshoz való kötődés magas színvonalú, nincsenek díszcsomagolásból kilógó mondatok, se rózsaszín árnyalatú sorsfordulatok. Reine versei által mi magunk is átérezhetjük a költő fájdalmát, csalódottságát és a világból való kiábrándultságát. Határozottan elgondolkodtató kötet. Ajánlom mindazoknak, akik nem félnek utazást tenni a „Hold túloldalára”.

Lea Victory

Ked' ma talentovaná poetka Reine požiadala, aby som napísala doslov k jej básnickej zbierke Krvavé črepiny, tuho som uvažovala nad tým, či to vôbec zvládnem? Napriek tomu, že písanie mi vôbec nie je cudzie, táto oblasť je pre mňa ešte stále neprebádanou novinkou. Všetky básne som si viackrát starostlivo prečítala a musím konštatovať, že Reine zostala verná k predslovu básnickej zbierky vďaka ktorému pripravuje svojich čitateľov na náladovosť veršov. V skutku sú jej básne charakterizované typickým tichom po búrke, ktorá chodí ruka v ruke s deprimovanosťou, horkou príchuťou pokoja a čiastočnou rezignáciou.

Na váhu sa dostáva večný boj duality, kde poetka pociťuje nesmiernu vďaka za to, že ju osud prostredníctvom neľahkých životných okolností zatratil na večné písanie veršov pričom tú tiaz vyrovnáva túžba po láske zasiata beznádejou. Prepojenie s realitou je na vysokej úrovni. Čitateľ by darmo hľadal ozdobné frázy, či ružovkasté osudné zvraty.

Prostredníctvom týchto básni môžeme precítiť poetkinu bolesť, frustráciu, či úplné rozčarovanie zo sveta. Básnická zbierka podnecuje k zamysleniu sa nad reálnym životom. Vrelo odporúčam všetkým, ktorí sa neboja pozrieť aj na „odvrátenú stranu mesiaca.“

Lea Victory